

Roma, 19
februarie
2020

SCRISOAREA PENTRU POSTUL MARE 2020

« FORȚA TRANSFORMATOARE A RUGĂCIUNII »

Dragi surori și frați în sfântul Vincențiu,

Harul și pacea lui Isus să fie întotdeauna cu noi!

În timpul Postului Mare din acest an continuăm meditația noastră despre principiile fundamentale ale spiritualității sfântului Vincențiu de Paul. Sfântul Vincențiu a devenit un mistic al carității pentru că rugăciunea a devenit centrul vieții sale. Cum înțeleg eu rugăciunea? Ce înseamnă rugăciunea pentru mine?

Pe de o parte, putem răspunde că rugăciunea poate fi o corvoadă, un fel de muncă silită pe care trebuie să o facem zilnic. Poate să însemne și un anumit număr de texte, formule, poziții corporale și reguli de urmat. În acest caz, rugăciunea devine nefolositoare, nu are legătură nici cu mine și nici cu viața mea. Sfântul Vincențiu însă ne spune: « *nu te poți aștepta la mare lucru din partea unui om căruia nu-i place să stea de vorbă cu Dumnezeu ; și dacă în slujba Domnului nu ne facem treburile cum trebuie e pentru că nu stăm cu El și nu-i cerem, cu încredere desăvârșită, ajutorul harului său* »¹.

Pe de altă parte, dacă rugăciunea devine indispensabilă în viața mea, nu poate fi separată de mine, de ceea ce fac și spun, atunci devine forță transformatoare. Rugăciunea este o atitudine interioară, o relație continuă cu Isus care dă sens vieții mele. Aici găsesc îndrumare pentru viață, vocație, misiune și răspunsuri la toate întrebările pe care mi le pun. Pentru că rugăciunea își are izvorul în Dumnezeu, forța ei transformatoare va face în mine fără încetare « toate lucrurile noi ».

Dumnezeu ne transmite forța sa transformatoare, este firea lui.

¹ Louis Abelly, « La vie du vénérable serviteur de Dieu Vincent de Paul », livre III, chapitre six, page 50

*« Când Dumnezeu vrea să se facă cunoscut, o face fără să forțeze, în mod delicat, ușor, blând, cu iubire; să-i cerem întotdeauna, și cu multă încredere harul acestei rugăciunii. Din partea sa, și Dumnezeu vrea același lucru; să-l rugăm, dar cu multă încredere, și să fim siguri că în cele din urmă, ne va da, în marea lui îndurare ».*²

Rugăciunea este locul în care-l întâlnesc pe Isus, vorbesc cu Isus și îl ascult pe Isus și discut cu Isus. În rugăciune îi pun întrebări lui Isus sau mă încredințez cu totul în mâinile lui. Dacă toate gândurile, cuvintele și faptele mele se formează în cadrul relației personale cu Isus, atunci toate gândurile, cuvintele și faptele mele devin rugăciune. Stau în fața cuiva; sunt cu cineva. Vorbesc, ascult și discut cu cineva care este « iubirea » vieții mele și cu care vreau să mă asemăn. Acest tip de relație cere umilință pentru a mă putea deschide în fața lui și să-i dau dreptul să-mi dirijeze viața.

*« Credeți-mă, fraților, credeți-mă, că aceasta este învățătura sigură a lui Isus-Cristos pe care v-o vestesc din partea lui; dacă o inimă, mai întâi, se golește de sine, Dumnezeu o va umple; Dumnezeu rămâne și lucrează în ea; dorința de a fi disprețuiți ne golește de noi înșine, aceasta este smerenia, sfânta smerenie; iar apoi nu vom mai lucra noi, ci Dumnezeu va lucra în noi și toate vor merge bine ».*³

Ziua sau noaptea, fie că sunt treaz sau dorm, voi rămâne mereu în legătură cu Isus, într-o rugăciune continuă. Acesta este sensul îndemnului sfântului apostol Paul către tesaloniceni: « rugați-vă neîncetat »⁴ și ceea ce le cere sfântul Vincențiu Fiicelor Carității : « ... rugați-vă, dacă puteți, în orice vreme, sau să nu încetați deloc, întrucât rugăciunea este atât de minunată, încât niciodată nu poți să te rogi prea mult »⁵. Totul devine rugăciune și totul devine iubire, dacă singura mea preocupare este legătura cu Dumnezeu.

*« Isus-Cristos a spus: Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui și toate acestea de care aveți nevoie se vor adăuga vouă; fiecare să se străduiască să aleagă cele spirituale și nu cele lumești, mântuirea sufletului și nu sănătatea trupului, slava lui Dumnezeu și nu pe cea a lumii ».*⁶

De altfel, rugăciunea transformă ierarhia valorilor personale și relația mea cu ceilalți, cu lucrurile, locurile și cu timpul. Prioritățile mele vor fi deferite de cele ale lumii în care trăiesc. Scrisoarea către Diognet propune o descriere a creștinilor care ar trebui să fie valabilă și pentru noi:

« Creștinii nu se diferențiază de ceilalți oameni nici prin teritoriu, nici prin limbă, nici prin obiceiuri de viață. Într-adevăr, ei nu locuiesc în orașe proprii, nici nu folosesc vreun limbaj neobișnuit, nici nu duc un tip special de viață. Învățătura lor nu a fost inventată prin reflecția și cercetarea oamenilor iubitori de noutate, nici nu se bazează pe un sistem filozofic uman, așa cum fac unii.

Locuiesc în orașe atât grecești, cât și barbare, așa cum se nimerește, și, deși în ceea ce privește îmbrăcămintea, hrana și restul vieții, urmează obiceiurile locului, își propun o formă de viață, recunoscută de toți, minunată și de necrezut. Fiecare locuiește în

² Coste XI, 221-222 ; conférence 129, Répétition d'oraison du 4 août 1655

³ Coste XI, 312 ; conférence 141, "Sur les prêtres" [septembre 1655]

⁴ 1 Tesaloniceni 5,17

⁵ Coste IX, 414 ; conférence 37, "Sur l'oraison," le 31 mai 1648

⁶ Règles communes de la Congrégation de la Mission, Chapitre II, 2 (17 mai 1658)

patria sa, dar ca străin; participă la toate activitățile cetățenilor buni și acceptă toate îndatoririle ca oaspeți în trecere. Orice pământ străin este patrie pentru ei și orice patrie este pentru ei un pământ străin. Ca toți ceilalți, se căsătoresc și au copii, dar nu-și abandonează copiii. Au în comun masa, dar nu patul.

Trăiesc în trup, dar nu conform trupului. Își petrec viața pe pământ, dar cetățenia lor este cea din cer. Ascultă de legile stabilite, dar prin modul lor de a trăi sunt superiori legilor. Îi iubesc pe toți și sunt persecutați de toți. Sunt necunoscuți și totuși condamnați. Sunt trimiși la moarte, dar prin aceasta ei primesc viața. Le lipsesc toate, dar găsesc toate cu îmbelșugare. Sunt disprețuiți, dar în dispreț își găsesc gloria lor. Sunt loviți în numele lor bun și între timp se dă mărturie despre dreptatea lor. Sunt insultați și binecuvântează, sunt tratați cu mârșăvie și răspund cu cinste. Deși fac binele, sunt pedepsiți ca răufăcători; atunci când sunt pedepsiți, se bucură, ca și cum li s-ar da viața ».⁷

Creștinii descriși mai sus nu ar fi putut să supraviețuiască, să rămână fideli, să îndure suferințe de nedescris și prigoană și să dea mărturie neîncetat până la moarte, dacă rugăciunea lor nu ar fi fost o legătură profundă cu iubirea vieții lor. Isus era totul pentru ei și s-au lăsat călăuziți de El. Asta înseamnă să-l cunoaștem pe Isus și « să intrăm în duhul lui », după îndrumările date de sfântul Vincențiu confrăților săi:

« În anumite ocazii să ne întrebăm pe noi înșine: « Cum a socotit Domnul-Nostru acest lucru ? Cum s-a purtat în această întâlnire? Ce a spus sau ce a făcut într-o asemenea situație? » și așa ne vom potrivi viața în funcție de învățătura și exemplul lui. Să ne hotărâm așadar, fraților, și să înaintăm cu convingere pe calea regală, unde Isus-Cristos va fi călăuza și conducătorul nostru; și amintiți-vă de cuvintele lui « cerul și pământul vor trece, dar cuvântul și adevărul lor nu vor trece niciodată » (cf. Matei 24,35).

Să-l binecuvântăm pe Domnul, fraților, și să ne străduim să gândim și să judecăm asemenea lui și să facem ceea ce ne-a îndemnat prin cuvânt și exemplu. Să intrăm în duhul lui ca să intrăm în modul lui de a lucra; pentru că nu e totul să faci binele, ci trebuie să-l faci bine, imitându-l pe Domnul- Nostru despre care se spune că: : Bene omnia fecit, Toate le-a făcut bine (cf. Marc 7, 37). Nu, nu-i destul să postim, să fim credincioși regulii, să ne îndeplinim obligațiile Misiunii; trebuie să le facem în duhul lui Isus-Cristos, adică în mod desăvârșit, atât cât privește scopul, cât și împrejurările, așa cum le-a făcut El ».⁸

Un exemplu de-al lui Isus pe care ar trebui să-l urmez se referă la rugăciune. Isus se ruga de multe ori retrăgând-se într-un loc pustiu unde putea fi singur cu Dumnezeu Tatăl. De-a lungul istoriei până în zilele noastre, mulți sfinți, dar și creștini obișnuiți și-au făcut timp și își fac timp, pe lângă obligațiile și serviciu zilnic să meargă « în pustiu » pentru a fi singuri cu Isus.

Pe lângă rugăciunea comunitară sau personală pe care o fac deja zilnic, săptămânal, o dată pe lună sau o dată pe an, pot să găsesc și alte mijloace de a merge « în pustiu » ca să aprofundez legătura mea intimă cu Isus? Pustiul poate fi un loc în care să mă duc, dar și o

⁷ Office des lectures, mercredi de la cinquième semaine du Temps pascal, chapitre 5, « Les chrétiens dans le monde »

⁸ Coste XI, 52-53 ; conférence 35, « Sur la prudence »

dispoziție sufletească. Unde aş putea găsi acest pustiu? De câte ori aş putea merge acolo? Cât timp aş putea rămâne?

Fie ca rugăciunea noastră să devină un dar pe care să-l oferim celorlalți și să fim mărturisitorii « forței transformatoare a rugăciunii ».

Fratele vostru în sfântul Vincențiu,
Tomaž Mavrič, CM,
Președintele Comitetului executiv al Familiei Vincențiene

Traducere: sora Magdalena